

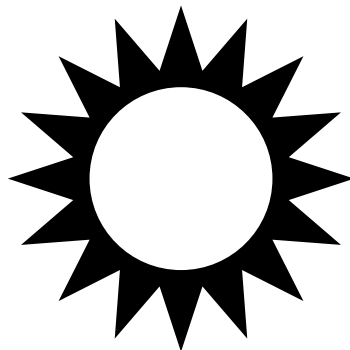
De Weg van de Dienaar

Het Licht van Christus leven

Verlichting: de laatste fase

Dit boek
is liefdevol opgedragen
aan jou, de lezer,
omwille van jouw bereidheid
om het Licht te worden
dat deze wereld verlicht.

Boek 1

Dienaarschap,
Het lijkt een vreemd woord,
maar in dat woord ligt de betekenis van aanbieden,
van Liefde,
van het ware Zijn.

Dienaarschap is een *roeping*,
waartoe iemand geroepen is
niet door een God die los van jou staat
maar door die éne ware God
die eeuwig verblijft
in het Hart van iemands hart
en voor altijd de Ziel is van iemands ziel.

Want de ene ware God
is jouw enige Werkelijkheid
en het is hierin dat de herkenning daagt
dat *jij* -
die wou aandringen
op de kleinheid van jezelf
zoals je het droomde te zijn -
in waarheid alle wijsheid bevat;
dat *jij*
alle volmaaktheden bevat
die de heilige mensen zo ijverig willen zoeken
en die onwetende mensen verkeerdelijk
willen zoeken
in de behoefteigheid
van hun wereldse dromen.

Die ene ware God
met wie jij eeuwig verbonden bent,
zodat er tussen jullie geen grens
kan onderscheiden worden,
is datgene wat alle tijdelijke vormen
gedragen heeft,
hun onophoudelijke schepping
gevoed door die ene gedachte van afscheiding

En nu,
in de tijd van Herkenning
nadat de aantrekkingskracht van de droom
is vervaagd
en uiteindelijk elk spoor van betekenis
heeft verloren
en in die volmaakte Stilte
waar de slapende Zoon
zich niet langer verzet
tegen de eenvoudige

en liefdevolle omhelzing
van de Heilige Vader,
wordt het licht van de levende Christus
opnieuw aangewakkerd.

Zoals een vlam op een plaats zonder wind
schijnt het licht nog feller
en lost alle sporen op van schaduwen
die verborgen werden gehouden,
en lichten alle duistere plaatsen op
waar het stof dat de wereld is,
zich genesteld heeft,
totdat ook het stof is opgelost
en zelf het Licht wordt.

De doener is niet meer.
De maker van de wereld
is ongedaan gemaakt
en Christus opnieuw
hij leeft.

Hier,
het einde van al het vruchteloze reizen.

Hier,
het einde van al het streven.

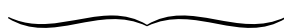
Hier,
de realisatie van de enige Waarheid
voorbij alle woorden
voorbij het begrip van deze wereld
zelfs voorbij de droom
van diegene die God wou zoeken.

Want de zoeker is er niet meer
alsof hij er nooit geweest is
behalve dan als een vervagende herinnering
van een droom
die lang geleden werd gedroomd.

Teruggekeerd naar de omhelzing
van onze Heilige Vader,
bevestigt diegene die teruggekeerd is,
"IK BEN dat Ene"

Christus leeft,
en Christus alleen.

Zoals het is,
was,
en altijd zal zijn.

Het ontwaakte Hart
wordt vergeleken met iemand
die gereisd heeft
naar de top
van de hoogste berg

Hier, kijkt zij uit
over de afgelegde afstanden,
die zich onder haar uitstrekken,
de schijnbaar eindeloze
vormen en kleuren.

Ze aanschouwt alle werelden
van het mensdom
en ziet ze als leeg,
als de verstrooiing van een moment,
de vele fragmenten van slechts een droom.
Ze aanschouwt haarzelf als de ene dromer
en wou dat elk spoor van haarzelf
zachtjes werd geduwd
vanuit het slapen naar het ontwaken.

En nu,
is de transformatie volbracht.

Rustend in het Licht van Herinnering,
eeuwig omhelsd
in de armen van zijn Vader,
verblijft de enig geboren Zoon
in het Koninkrijk
dat voor hem werd bereid
in het meest oude begin
nog voor het bestaan van de tijd.

Haar wil werd weer
zoals haar Vaders' wil.
Opnieuw verenigd als één,
wakkert de eerste beweging van die Heilige Wil
de visie voor haar aan.
Mededogen verschijnt
voor het geheel van de Schepping
en moeiteloos ziet ze
de taak die voor haar ligt:
het ontwaken van haar totale zelf
dat nu als elke ziel wordt herkend
als elk grassprietje,
als elk zacht briesje.

Ontwaakt
als de bron van alle dingen,
levend in alle dingen,
de ene Zoon

verenigd met de Heilige Vader -
de korte droom van de Verloren Zoon overwonnen -
kijkt naar zichzelf
met slechts één verlangen:
Ontwaak !

Hersteld in haar rechtmatige positie
aan de rechterhand van de Heilige Vader,
gezuiverd van alle vertekeningen
geboren uit een tijdelijke droom,
ontstaat er een beweging.
Voelbaar in het Hart
breidt het zich eerst uit naar boven,
voorbij de kruin van het hoofd,
en dan naar buiten,
het vult elke cel
van een herschapen lichaam
dat voortdurend wordt herleid
tot de vorm van een “voertuig”
dat louter ten dienste staat
van de vervulling van haar taak.

En dan,
wanneer de Vader en de Zoon samen
het lichaam en de geest van Christus
hebben bereid,
dan wordt de beweging van de Heilige Wil
neerwaarts gebracht,
en zo wordt de verrezen Christus
onweerstaanbaar aangetrokken
om bewust en zonder haast
te stappen in de richting van wat nu
voor Hem ligt,
ver onder hem,
uitgespreid zo ver als de ogen kunnen zien,
sluimerend aan de basis
van deze grote Berg Zion.

Nu
worden haar stappen
zekerder.

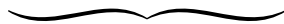
Nu worden zijn stappen
steeds lichter,
ontlast van het gewicht
van een zelf dat nooit bestond
als een voedsel waarop werd aangedrongen,
maar dat nooit verzadigde.

Nu
krijgen haar stappen
steeds meer richting

vanuit een bron die volmaakt wordt vertrouwd,
en met elke stap
verdwijnt elke behoefte
om te weten
waar ze gaat
wat ze zal eten
of wat ze zal dragen,
want haar Vader weet
dat ze al deze dingen nodig heeft.

Hij weet slechts één ding:
hij gaat als de wind,
onbezorgd over de richting van zijn tochten
zich niet herinnerend uit welke richting
hij gekomen is,
altijd verblijvend
in het Licht van de Heilige Vader.

Ziedaar !
De dienaar is geboren.

Want de eerste zal de laatste zijn,
en de laatste, eerste.

De enig geboren Zoon droomt.
En in zijn droom werd vergeten
dat wat in eeuwigheid
hij *is*.

En de eerste is laatste geworden,
terwijl de schepping
van een onnoemelijk aantal werelden ontstaat
die de pracht van de Herinnering vervangt
door de levenloze,
toverachtige,
steeds veranderende vormen van louter illusie.
En de laatste is zo eerste geworden.

Maar toch,
binnen de werelden
van haar droom
ligt het kristalheldere juweel
van de Werkelijkheid,
want de onnoembare Liefde
die de Vader is,
verlicht de droom van de Zoon,
terwijl ze haar waarneming schenkt
van al datgene wat zij *verkiest* te zien.

En de Vader wacht slechts,
terwijl Hij totaal verblijft in de zuiverheid van zijn Licht,
enkel maar de schittering waarnemend
van zijn Zoon,
slechts wachtend op diegene die ligt te dromen
om te ontwaken.

De eerste is inderdaad,
nu laatst,
en wat altijd het laatst moet zijn -
luttel illusies geboetseerd door,
en in,
de geest van de Zoon -
is eerste geworden:
het Koninkrijk is vergeten.

Gewend nu,
aan het spel van schaduwen,
niets meer dan projecties
van zijn kortstondige gedachten,
lijdt de Zoon onder de vele werelden
van zijn eigen makelij,
zwellend in vergankelijke genoegens,
de pijn dragend van ontelbare wonden;
maar toch gaat hij door,
de ervaringswerelden uitbreidend,
met steeds wanhopiger zoeken
naar datgene wat hij lang geleden vergeten is,
niet eens wetend wat het is wat hij zoekt,
terwijl hij het vele namen geeft,
in een eindeloos streven
om zijn redding te vinden
in de werelden die hij zelf gemaakt heeft,
er zeker van dat het daar kan gevonden worden.

En de Vader wacht,
terwijl Hij rust in de zuiverheid van zijn Licht,
en enkel maar de schittering waarneemt
van zijn Zoon.

De maker van de wereld,
maar niet van de Werkelijkheid,
blijft onwetend gedreven
om keer op keer, telkens opnieuw,
de vrucht van zijn trots te ervaren:
ijdelheid der ijdelheden.

vasthoudend aan haar gekozen gedachte,
verstrikt
in een steeds dieper web van schaduw,
roept ze het wanhopig uit

in de eenzaamheid van haar ziel:

“*IK* ben”

“*IK* schep”

“*MIJN* wil zal gebeuren!”

En nog altijd
wacht de Vader,
rustend in de zuiverheid van zijn Licht,
slechts de schitterende schoonheid
aanschouwend van zijn geliefde Zoon.

Terwijl het nageslacht van Goddelijk Licht
van wereld naar wereld dwaalt,
onophoudelijk tot handelen bewogen,
zoekend,
zonder te weten wat hij zoekt,
uitkijkend naar het Koninkrijk,
zonder te beseffen dat hij uitkijkt,
vormen makend en verslindend
van zijn schijnbaar eindeloze droom,
begint er toch een impuls te groeien.

In het begin onopgemerkt,
zacht,
en blijkbaar nog ver weg,
overdonderd door het lawaai en de conflicten
die hij zelf heeft gemaakt,
begint het te groeien.

Doorheen eindeloze cirkels
en een myriade aan landschappen,
voortdurend
doorheen kwelling en extase
vermomd in ontelbare maskers,
groeit het,
als een Stem wordend
fluisterend voorbij de grenzen
van zijn horen,
een lied neuriënd,
altijd oneindig,
voor immer onaangeraakt
door geen enkele jota of benaming
van al wat de Zoon ervaart.

Het is een lied
van Waarheid voorbij alle twijfel,
een lied
van ongecompromitteerde Werkelijkheid,
een lied
dat zingt over de onvergankelijke essentie,
de exacte essentie van zijn wezen,
een lied dat is:

de Liefde van de Heilige Vader.

Maar hoewel de Stem
onophoudelijk haar lied zingt,
hoort de Zoon het niet,
haar oren niet gericht
naar de Stem wiens lied
is als iemand die roept in de wildernis,
maar wel gefocust op het lawaai
van kortstondige schaduwen,
afgebeeld op de muren van haar gevangenis,
terwijl ze het Licht niet herkent
dat alle duisternis weg schijnt,
terwijl ze gelooft dat duisternis
het Licht is dat ze zoekt,
het Licht dat haar weg zal verlichten
en de schat zal openbaren
waarvan ze gelooft dat hij daar te vinden is.

En nog altijd,
wacht de Vader,
rustend in de zuiverheid van zijn Licht,
terwijl hij alleen maar de glorieuze schittering ziet
van zijn enig geborene,
zijn geliefde,
zijn Zoon,
voor altijd.

Nog altijd,
reist de Zoon
doorheen de valleien
van de schaduw des doods,
beklimt hij bergen
gemaakt uit rotsen van onzekerheid,
doorwaadt hij rivieren waarvan de verre oevers
vaak niet eens gezien kunnen worden,
rivieren wild van het tumult van emoties
die oprijzen als boosaardige golven
uit diepten
die ziedend van herinneringen zijn,
stevig vastgeklemd in de greep
van degene die in schaduwen gelooft
en ze aanbidt,
niet wetend dat hijzelf het is
die dit allemaal doet.

En nog steeds wacht de Vader,
zoals steeds verblijvend in de zuiverheid van zijn Licht,
zich verheugend in de perfectie van zijn Zoon,
wachtend totdat het kind
slechts één eenvoudige beslissing maakt:
ontwaken!

Terwijl ze verder reist,
komt er nu eens een moment hier,
dan weer eentje daar,
momenten helaas nog vluchtig,
maar toch gevuld
met de helderheid die haar roept.
Indien ze zich maar één ogenblik zou omdraaien
en omarmen wat het moment wil bieden,
dan zou de reis voorbij zijn,
de eenvoudige keuze zou herkend
en gemaakt zijn.

Het is echter alleen zijn vermoeidheid
die hem dwingt om even te pauzeren
om te rusten in die stilte
die de poort is naar zijn Hart,
de enige plaats waar vervulling verblijft.

De schat rust
in de palm van haar hand,
maar ze begrijpt het niet.
Enkel gewend
aan het grijpen naar illusie
heeft ze niet de mogelijkheid
om te herkennen wat haar aangeraakt heeft:
Het Licht van de Vader
die de knoop zou ontwarren
die haar bindt aan deze betovering
met een eindeloze leegheid.

Gelovend dat hij hersteld is,
en dat hij zelf de restaurateur was,
stort hij zich opnieuw halsoverkop,
verder gaand,
verder - maar waarheen?

Zijn eindeloos rondcirkelen
ziet hij verkeerdelijk aan
voor een duidelijke richting
naar de afloop die *hij* verkiest,
er niet in slagend in te zien
dat hij slechts reist
doorheen dezelfde valleien,
dezelfde bergen,
dezelfde rivieren.

Dit alles slim verbergend
met haar eigen veranderende waarnemingen,
bedriegt ze zichzelf om te geloven,
niet dat ze anders ziet,
maar dat wat ze ziet

anders *is* en nieuw.

En nog altijd wacht de Vader
eindeloos geduldig
met zijn geliefde Zoon,
voor altijd verblijvend in de kennis
voorbij ieder begrip,
dat de droom die zijn Zoon
aan het dromen is
in werkelijkheid
niet bestaat;
zich nog steeds onophoudelijk verheugend
in de pracht van zijn heilig kind,
voor altijd onaangetaast
door de illusie van de zonde.

Een steeds diepere vermoeidheid groeit
in het hart van de dromer,
een vermoeidheid
niet begrepen
niet herkend
door de geest die zich heeft aangepast aan schaduwen,
slechts een lichaam, blind
voor het zaad van Liefde binnenin.

De dromer gaat door,
maar de vermoeidheid blijft bij hem,
niet overwonnen door deze vruchteloze pauze,
niet hersteld door deze gewoonte
weg te lopen van schaduwen.

Verontrust
gaat ze verder op de haar bekende slingerwegen,
in steeds grotere mate onbekwaam om
deze volhardende
maar subtiele vermoeidheid
uit te vagen,
een pijn die bij haar blijft,
ongeacht de vorm
of de intensiteit
van haar inspanningen om er vrij van te zijn.

En nu
komt angst tevoorschijn.
Het is een angst zo anders
dan de angsten die hij ooit ervaren heeft
tijdens zijn ontelbare reizen
in de valleien van illusies.
Niet een angst
waarvoor hij zich kan verbergen,
ook geen angst
die hij succesvol kan verdringen

door er het gewicht op te leggen
van eindeloze betoveringen.

Het is een angst
die ze niet gewoon is,
want hij lijkt niet uit haar ervaring
van deze wereld te komen,
maar hij groeit stilletjes vanuit,
en hij blijft aanwezig in
het centrum van haar wezen.

En terwijl hij zijn inspanningen vergroot
om soelaas te vinden
in de wisselende landschappen
van zijn dromen
bevestigen deze alleen maar
de werkelijkheid van zijn angst.

Op niets gelijkend
wat ze ooit heeft ontmoet
wordt deze angst een constante
maar onwelkome metgezel.
Hij wordt als een kind
dat in steeds grotere mate weigert
dat je het negeert.
En de dromer van wel duizend werelden
de fiere auteur
van een veelvoud aan illusies,
overwinnaar van ontelbare keren hemel en hel,
hij beeft.

In al zijn sidderen
stopt hij niet met zijn vruchteloze pogingen
totdat hij *gedwongen* wordt om te stoppen,
en te kijken naar
wat hij niet zou willen zien,
hij stelt vast:
het zout van de wereld
begint zijn smaak te verliezen.

Vermoeidheid
waargenomen als angst
lijkt voor haar als een onbekende kracht
waarvoor ze zich niet kan verbergen,
en die ze ook niet kan omarmen.
Het lijkt voor haar uit te lopen
terwijl ze als eerste een heuvel oploopt,
en het haar op de top oog in oog begroet,
en wanneer ze rivieren doorwaadt,
die ze al zoveel keer is overgezwommen,
komt ze uit het water
en opnieuw wacht het op haar

op die verre oever.

Terwijl hij begint te voelen
dat deze onbekende kracht
niet zomaar opzij kan worden geschoven,
klaagt de dromer in zichzelf,
en temidden van al dit geklaag
wordt een zwakke echo gehoord
van een geluid dat hij
altijd al heeft gevreesd.

De doener van alle daden wordt door elkaar geschud,
de funderingen van al zijn maaksels
wankelen en verzwakken;
hij aanschouwt de kracht in hemzelf
en
voor de eerste keer,
erkent hij zijn naderende dood.

Maar hoewel ze handelt binnen haar eigen werelden,
en ernaar streeft om verder te doen
op de enige manier zoals ze het altijd heeft gekend,
er vurig naar zoekend om op het haar bekende terrein
te blijven of er steeds opnieuw naar terug te keren,
behouden de vormen van haar droom
niet meer dat verleidelijke allure,
en haar inspanningen om daar te blijven
waar ze het altijd gewoon is geweest,
brengen haar geen vervulling meer.
Haar dorst wordt niet gelest
en zelfs haar slaap is verstoord.

De dromer,
verdrietig door het groeiende verlies aan glans
dat hij waarneemt in zijn dromen,
wordt als iemand die grijpt naar luchtspiegelingen,
terwijl hij enkel leegte vindt in zijn handen,
maar toch blijft grijpen,
omdat het alles is wat hij kent.

Ze wacht op een dood,
waarvan ze zeker is dat ze zal komen,
tegelijkertijd dit verafschuwend,
maar er in het geheim ook naar verlangend.
Ze is verslagen,
maar weet niet hoe
of door wat.

De dromen
die doorheen ontelbare levens
hem gevoed hebben met de belofte
van vervulling,

verwelken,
- zoals verdorde bladeren die zich vastklampen aan takken
wiens bron van water op mysterieuze wijze
is afgesneden van de onzichtbare wortels -
terwijl de levenskracht nu
wegtrekt uit zijn ledematen.

De trotse dromer
heeft niet meer de energie om te dromen,
en is er nu zeker van
dat waar er geen dromen zijn,
er ook geen Leven is,
en de groter wordende leegte
is als een kwelling voor hem.

Ze heft haar hoofd alleen nog sporadisch op
en zwakjes,
tot de laatste snik hopen, om in haar dromen
toch het Leven te zien dat ze daar altijd heeft gezocht.

Uiteindelijk,
volledig uitgeput
door te bevechten hetgeen hij voelt
maar niet kan zien,
hetgeen hij gewaar is,
maar niet kan vastpakken,
laat de dromer niet alleen
de laatste restanten los
van zijn wil om te dromen,
maar geeft hij ook
de droom van de dromer op,
en lost hij op
in wat hij als zeker beschouwt
dat het zijn laatste en volmaakte dood is.

En de eerste zal de laatste zijn,
en de laatste, eerste.

En nu,
wordt de dromer te ruste gelegd.
Het is een rust
die niet opnieuw kan worden verlaten.

In tegenstelling tot de vele rustperiodes
waarin de maker van alle werelden
zich slechts terugtrok om opnieuw kracht op te doen
voor nieuwe reizen,

transformeert deze rust
de wereld.
Hij transformeert het lichaam,
de geest,
en alles waarvan de dromer dacht
dat hij het was.

Het is een rust
waarin zelfs de ziel gaat achterover leunen,
alle betovering de rug toegekeerd,
opgelost in het Mysterie van alle mysteriën,
voorbij het vage van woorden,
voorbij alle ingebeelde dingen.

Werkelijk,
de dromer
kan niet meer gevonden worden.
Verdwenen zonder enig spoor na te laten,
niet enkel van haar einde,
maar zelfs van haar begin;
de reis die er *leek* te zijn
is er *niet*.

En de laatste
die eerste werd gemaakt,
is nu opnieuw laatste geworden.
Niet door een kracht die ergens komt
van buiten de dromer,
maar door een kracht die al aanwezig was
in het zaad
van de dromer zijn ontstaan;
De zekerheid van zijn einde
lag al vervat in zijn begin
en moet onvermijdelijk tot bloei komen,
terwijl zijn bloemblaadjes
de droom van de dromer uitvagen.

En toch, wat door de dromer werd waargenomen
als de duisternis van een zekere dood,
als het opgeven van alle hoop om redding te vinden
in de dingen van de wereld
die zij in het leven heeft getoverd,
is geen duisternis,
maar Licht.

Het is dat Licht dat alle dingen verlicht,
de echo van een oneindig lied
dat komt als een dief in de nacht,
de eeuwige stem van onze Heilige Vader.

En de Stem
heeft het schreeuwen van de wereld

overwonnen,
de Zoon opnieuw hersteld
in een werkelijke en diepe rust,
de enige rust die het hart
van zijn heilige Zoon
kan genezen en transformeren.

degene die de dromer
van alle werelden zou zijn,
rust nu,
ongezien door een wereld
die niet weet wat er in haar midden gebeurt,
alle grenzen die haar vorm hebben bepaald,
opgelost nu in een niet te bevatten Licht.

De Zoon verblijft nu
in de rust van perfecte Genade.

Wat ooit laatste was
en wat eerste werd gemaakt
is nu opnieuw laatste geworden.
En de hemelen verheugen zich,
ver voorbij de capaciteit van de wereld
om hen te horen.

En nu wordt de wereld,
gebiologeerd door de kracht van zijn dromen,
zachtjes opgetild
in de open armen van God.

Op het eind van een heilig ogenblik,
niet meetbaar
door een wereld die gevangen zit in de tijd,
geeft de rust
van de enig geboren Zoon van God
geboorte aan een beweging
niet voortkomend uit een geest
die gebonden is aan de illusie van afscheiding,
maar van het eeuwige Hart
van de verrezen Christus,
een beweging die hem niet opnieuw terugneemt
in de droom van de wereld,
maar steeds dieper
in de Werkelijkheid van zijn wezen:
een reis *binnenin* het Koninkrijk van de Hemel.

Ontwaakt,
de geest bevrijd van de ketens van verlangens,
het lichaam bevrijd
van nutteloze eisen
gemaakt door een zelf dat er niet eens was,
een hart dat alleen nog klopt

door de adem van de Allerhoogste,
beweegt nu de verrezen Christus
waar eens de wereld was,
slechts de glorie waarnemend
van zijn Vader's Koninkrijk:
een straling voorbij alle woorden,
vreugde zonder grenzen,
een doel waarin
vervulling verzekerd is.

Hier,
wordt geen spoor
van inspanning gevonden.

Hier,
niet het minste streven
dat zijn waarneming vervormt.

Hier,
wordt door de grote illusie van angst
geen enkele beklemming
van het hart gevoeld.

Teruggebracht naar eenvoud,
verheven boven alle dingen
leeft en wandelt
degene die werd getransformeerd
door het wonder van Genade.
Zie !
de dromer,
nu getransformeerd,
is herboren als diegene
door wie alleen nog de Vader werkt
om de wereld te transformeren.
Want duisternis zal als Licht worden,
uitgebreid zonder einde
tot de Schepping zelf er niet meer is.

Inderdaad,
de eerste is opnieuw eerst.
Zoals het was in het begin,
zoals het nu is,
en zoals het altijd zal zijn.

De Verloren Zoon
is teruggekeerd,
en de hele Hemel wordt door elkaar geschud
door de Lofprijzing van de Hemelse Gastheer;
De Vader en de Zoon
rusten samen als een
in die vrede
die voor altijd alle begrip te boven gaat.

Aan om het even wie van jullie
die oren heeft om te horen,
dat ze hore !

En alle dingen *zijn* nieuw gemaakt.